

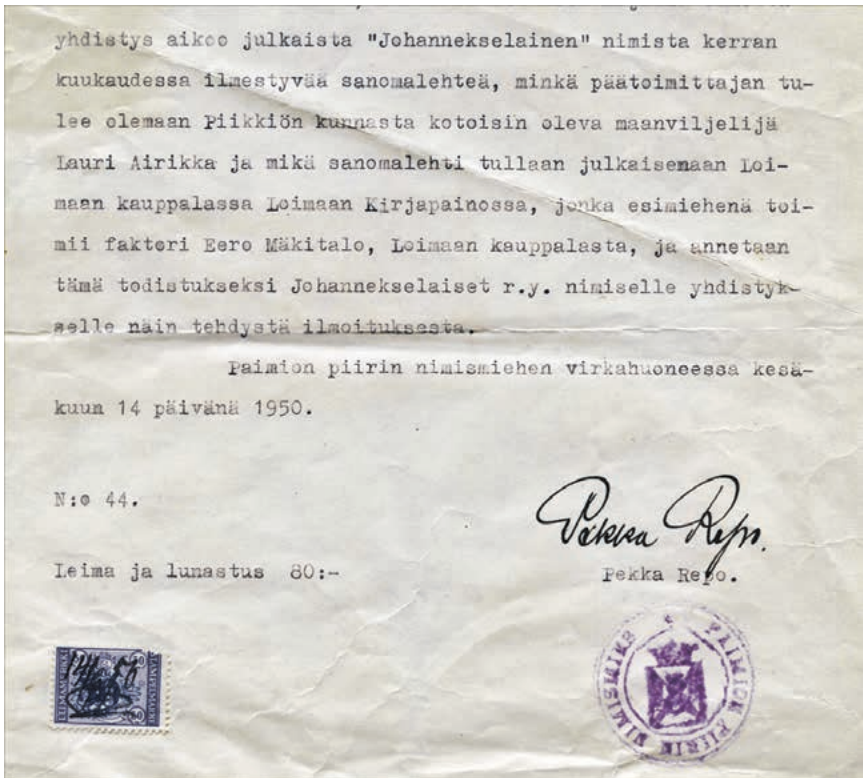
Johannekselainen

JOHANNEKSELAISEN PERINTEEN VAALIJA ◆ 71. VUOSIKERTA

Johannekselainen 1950–2020

Lehdelläkin on syntymäpäivä

Toiveet ja tavoitteet voivat muuttua todeksi ja tällainen syntymäpäivä voi tallentua aikakirjoihin tarkastikin. Oman pitäjälehtemme alkutaival on muistiin merkitty ja sieltä tapahtumien virrasta on löydettävissä lehdellekin syntymäpäivä. Asiat ovat tietenkin edenneet vaihe vaiheelta, joten valinnan varaakin on olemassa.

Nimismies Pekka Revon allekirjoitus tarvittiin lehtityön alkuun saattamisessa. Annikki Hentulan (kuva yllä) rooli lehden rakentamisessa oli merkittävä työvaliokunnan aktiivijäsenenä ja lehden ensimmäisenä toimitussihteerinä 1950-1954. Nimimerkillä A.H. hän jatkoi lehden avustamista senkin jälkeen. Kuvassa Annikki Hentula on Johannesjuhlassa 1951 esittelemässä vaihtoehtoja äyrimöispukua. Kuvat: Johannes-Seuran arkisto.

Jo pitäjaseuran perustamisessa 6.12.1949 on sääntöihin kirjattu oman lehden julkaiseminen yhdeksi perustehtäväksi. Tämä vahvistettiin samassa kokouksessa heti ensimmäisen toimintavuoden tavoitteisiin. Seuraava askel otettiin 12.2.1950, kun seuran johtokunta antoi lehtivalmistelun työvaliokunnalle tehtäväksi. Nyt alkoi tiedon keruu ja lehtihankkeen selkeyttäminen.

Loimaalla oli edellisenä vuonna aloitettu Kurkijokelaisen painatus ja työvaliokunnasta **Annikki Hentula** lähetettiin tutustumaan julkaisuautoimintaan paikan päälle. Työvaliokunnalla oli kokouksessaan 30.4.1950 riittävästi tietoja ja rohkeutta esittää kerran kuukaudessa ilmestyvän oman pitäjälehdessä julkaisua. Ehdotukseen liittyi rakenteellinen ratkaisu, että lehdellä olisi oma johtokunta ja oma taloudenpito. Seuran tilivuosi oli siinä vaiheessa toukokuun alusta seuraavan huhtikuun loppuun, mutta lehden tilivuodeksi tuli kalenterivuosi.

Nyt palaset olivat koossa varsinaista syntymäpäivää varten. Seuran johtokunta oli koolla 7.5.1950. Silloin hyväksyttiin työvaliokunnan valmistelutyö ja esitykset käytännössä sellaisenaan. Lehden nimi muokkaantui viimeistään silloin Johannekselaiseksi. Työvaliokunnasta tehtiin lehden ensimmäinen johtokunta ja se jatkoi välittömästi omilla valtuuksillaan päätöksentekoa. Tuon sunnuntaipäivän aikana lehdelle määritettiin tilaushinta ja ilmoitushinnat, nimettiin asiamiesverkostoa, valittiin **Lauri Airikka** lehdestä vastaavaksi päätoimittajaksi sekä Annikki Hentula toimitussihteeriksi ja taloudenhoitajaksi.

Kaiken tämän johdosta päivämäärää 7.5.1950 on aikanaan alettu pitää lehden syntymäpäivänä.

Tarkoituksena oli julkaista kesällä kaksi näytenumeroa ja sen jälkeen tilaajaperusteisesti lehti kerran kuukaudessa. Painopaikkaa ei kuitenkaan vielä ollut ja Annikki Hentula sai tehtäväkseen hankkia painatustarjouksia. Kesäkuun 4. päivänä käsiteltiin kyseiset tarjoukset ja valinnaksi tuli Loimaan Kirjapaino. Asia ei kuitenkaan ollut vielä sillä selvä, vaan lehden julkaisuun piti saada virallinen vahvistus. Tähän tarvittiin määrämuotoinen ilmoitus nimismiehelle, liitteineen. Tällainen lain määräämä ilmoitus koottiin ja allekirjoitettiin 12.6.1950 sekä toimitettiin Paimion nimismiehelle **Pekka Revolle**

Piikkiön Munsten merenrantapelloilla Lauri Airikka kehitti ajatuksia myös johannekselaisen seuratyön ja lehtityön haasteisiin. Kuva: Pirjo Airikka ja Kyllikki Savolainen (o.s. Airikka).

Neljä sivua yllätystä

Tärkein oli tietenkin vielä tulossa. Lehden ensimmäinen näytenumero ehti kirjapainoon ja lukijoillekin kesäkuun aikana. Saajilleen se postitettiin yllätyksenä ja seuran saamat viestit kertoivat myönteisestä yllätyksestä. Tuhannen kappaleen painos ei alkuvaiheessa ollut vielä kaikille postitettavissa, mutta osoitelistat täydentyivät sekä tarkentuiivat asiamiesverkoston kasvaessa ja lähdettyä liikkeelle. Lähiseudun asiamiesverkosto oli kutsuttu 9.7.1950 koolle Paimion Kauppaosuuskunnan kahvilaan ja he saivat lisätietoja lehtihankkeesta, sen sisällöstä, uutisaineistoista, henkilötietojen tai tapahtumien julkaisusta. Heinäkuussa ilmestyi toinen näytenumero – sekin nelisivuisena – ja Johannesjuhlat pääsivät myös lehden esittelyareenaksi. Tavoitteena oli saada sen vuoden aikana 500 tilausta voimaan. Määrä kasvoi kuitenkin yli sen runsaaseen 700 tilaajaan ja lehtihanke lähti onnistuneesti liikkeelle. Tuhannen tilaajan raja saavutettiin 1960-luvun alkupuolella.

Mielenkiintoinen lisäpiirre oli se, että asiamiesten roolina ei ollut vain lehtitilausten hankinta ja maksujen henkilökohtainen kokoaminen ja tilitys, vaan myös uutisten ja henkilöuutisten välittäminen lehden palstoille. Voidaan siis puhua täydellä syyllä laajan asiamies- ja avustajaverkoston toiminnasta heti alkumetreiltä lähtien. Kesän jälkeen ilmestyneissä numeroissa voitiin julkaita mittava ja alueellisesti varsin kattava yhteyshenkilöiden luettelo. Vuodesta 1953 alkoi neljä vuosikymmentä kestänyt asiamieskilpailu eli heidän näkyvä esiintuontinsa. Asiamiehet hoitivat tehtävänsä käymällä vähintään vuosittain kaikissa oman tilaajaryhmänsä kodeissa, vaivaa nähden ja tärkeää luottamustehtävää vaalien. Vasta tämän aktivistiryhmän ikääntyminen johti täysimittaiseen keskitettyyn maksatuksen malliin.

Puolen vuosisadan etappi

Vuosituuhannen taitteessa lehti täytti tasavuotia ja piti oman juhlapäivänsä ja -iltansa. Olin siihen tapahtumaan koonnut näkemystä lehden sisällöstä ja roolista. Toistan tuon kolmiosaisen arvion, koska mielestäni samat elementit ovat edelleen leimallisia lehdellemme ja sen lukijoille.

Yhtäältä lehti on ollut tuiki tarpeellinen ilmoitustaulu, Johannes-Seuran sisäisen tiedon välittäjä, kokoonkutsuja ja tulosten tulkki. Siis sellainen toiminnallinen tuki, jota aktiivinen päivittäinen seuratyö on tarvinnut.

Toisaalta Johannekselainen on ollut kuin suuri näyttämö, jolla on esitetty suuret spektakkelit, yhteiset tapahtumat. Näyttämöllä on nähty iloa ja joskus draamaakin. Esimerkkeinä tällaisista sisällöistä ovat vuotuiset juhla kuvaukset, seuran tunnusten tai yhteisten hankkeiden rakentaminen eri vuosikymmeninä sekä monet kotiseutumatkien kuvaukset vuosien varrella. Draaman aineksia sisältyy vuosien 1956-1958 julkikirjoitettuihin toiveisiin ja nousuviini odotuksiin päästä näkemään kotiseutu ja karuun pettymyksen rajan pysyessä entistä tiiviimmin suljettuna. Tällainen suuri näyttämö on kuin se 'suuren perheen väentupa jossa

kaikki toisensa kohtaavat', kuten **Viljo Römpötti** Johannekselaista kuvasi jo sen alkuvuosina.

Kolmas näkökulma on, että Johannekselainen toimii henkilökohtaisena pienenä näyttämönä, ehkä vielä pienempänä muistojen huoneena. Lehden sivuille on voitu purkaa omia tuskia, tunteita, muistoja, iloa, unia. Heille jotka käyttävät kirjoittamista luovuuden ja tunteiden ilmaisukeinona Johannekselainen on ollut läheinen kanava tuoda tunnot julki. Ja lehden toiselle sivulle ovat mahtuneet muistokirjoitukset ja merkkipäivän viestit siitäkin omaisesta, josta suuremmat uutisvälineet eivät ole kiinnostuneita.

Uudempaa vanhaa ja uutta

Viimeisimmät kaksi vuosikymmentä ovat avanneet arkistoja lisää ja muokanneet niitä digitaalisiin tietokantoihin. Johannesta, Viipuria, Karjalankannasta, sukutietoa, sotahistoriaa, kulttuuritietoa; esimerkiksi näitä kaikkia voidaan lähestyä uusien tietolähteiden kautta tai ainakin löytää tietolähteitä aikaisempaa helpommin. Se on merkinnyt lisää aihealueita ja lisää vanhoja kuvia lehden palstoille. Historia elää monimuotoisempana myös entisessä Johanneksessa ja olemme oppineet tuntemaan edellisten sukupolvien elämämpiiriä uusistakin näkökulmista.

Kotialbumien kuvat sekä vanhempien tai isovanhempien muistiinpanot ovat yhteistä perintöämme. Onneksi niin ajattelevia lukijoita ja ystäviä lehdellä on riittänyt ja olemme saaneet edelleen palstoille autenttisia aineistoja entiseltä kotiseudulta.

Uudempaa uuttakin joukkoon mahtuu. Johannekselaiset ovat liikkeelle lähdettyään kulkeneet maailmaa, katso-neet matkailijan silmin, työnsä vaiheita asettuneet aloilleenkin. Terveiset ovat kulkeneet yli rajojen yksittäisiltä kulkijoilta, perheiltä tai suvuilta. Vastaanottajia on aina löytynyt.

Nyt touko-kesäkuussa meillä on tasa-vuosien taival takana ja hyvä muistaa kaikkea koettua. Tiedon paloja, kilpikirjoituksia ja vastaavaa tulemmepuovuoden aikana julkaisemaan yhteisen otsikon alla ja juhlimme työn merkeissä nyt, kun raamit ovat tavallisesta poikkeavat.

– Hannu Rastas –

TÄSSÄ LEHDESSÄ:

Lehtiarkistoa laajennettu

s. 2

Tikkalasta Paimioon

s. 3

Seuran viime vuodesta

s. 4

Sukukirjan ja eräkirjan esittely

s. 7

Sanasokkeloa murteella

s. 8

Johannesjuhlat 2020 siirtyvät vuodelle 2021

Päätoimittajan kynästä

Johannekselaisen päätoimittaja **Hannu Rastas**

Taipaleen varrelta

Tämän vuoden lehdissä tulette monin tavoin kohtaamaan teemaotsikon Johannekselainen 1950 – 2020. Emme tee yhtä erityistä lehtitoiminnan juhlanumeroa, vaan julkaisemme aineistoa pitkin vuotta eri näkökulmista ja otsikoimme sen tuolla yhteisellä tavalla. Tässä numerossa on muun muassa etsitty lehtemme syntymäpäivää ja löydetty siihen perusteltu ratkaisu seuran sisäisistä päätöksistä. Sen mukaan seitsemäs vuosikymmen on ehtinyt täyttyä toukokuun alkupuolella. Ulkoinen lupaperusteinen syntymäpäivä olisi koittamassa kesäkuun puolivälissä. Sitten on vielä hetki, jolloin ensimmäinen lehden numero on kohdannut lukijansa ja voi sitäkin moni pitää todellisenä syntymäpäivänä. Siitä ei enää löydykään yhtä yhteistä kesäkuun lopun päivää, vaan lehti on levinnyt postin lisäksi henkilökohtaisemmalla jakelulla asiamiesten avustuksella.

Taival saatettiin alkuun määrätietoisin ponnistuksin ja harkituin ottein. Tärkeää tai ehkä tärkeintä oli hengen palo, joka antoi noihin ponnistuksiin voimaa. Johannekselaiset halusivat vahvistaa yhteistä toimintaa, halusivat tietoa erityisesti ajankohtaisista kuulumisista ja sen ohella lukemistoa kotiseudun muistoista. Toteuttajiksi oli saatu persoonia, joilla hengen palon lisäksi oli taitoa etsiä ja löytää keinot päästä liikkeelle sekä pitää liikettä yllä. Lehti rakensi johannekselaista yhteisöä ja yhteisö lähti mukaan lehden rakentamiseen.

Teemaotsikon alla tulee olemaan tietoisuutta lehden vuosien varrelta, vanhoja kirjoituksia esimerkkeinä sekä juhluvuoden kilpakirjoituksen satoa. Ja mahtuu sen alle sellaistaakin, jonka voit juuri nyt lukijana ideoida ja toteuttaa. Lehteä tehdään meitä kaikkia varten – taipaleen tässä vaiheessa voit itse ottaa sopivan mittaisen askeleen eteenpäin.

Johannekselainen
JOHANNESKELAISEN PERINTEN VAALIIJA • 69. VUOSIKERTA

”Me Karjalan lapsia laulavia...”

Kotiseutunsa jättämään joutuneet karjalaiset alkoivat heti uusille asuinmaille asettaututtuaan osallistua poliittiseen toimintaan ja kulttuurielämään, mutta yhteydenpito kotialatovereihin ja oman kulttuurin säilyttäminen koettiin tärkeiksi. Niinpä Turkuun ja sen ympäristöönkin päätyneet evakot päättivät vuonna 1945 perustaa oman kuoron.

Lehden viime vuodet verkossa

Lehti lähtee taitosta painokoneisiin sähköisenä versiona. Se merkitsee, että myös meille lehdentekijöille jää vastaava tiedosto tallennukseen. Korona-ajan rajoitukset vaativat vastapainoa. Olemme siksi avanneet seuran kotisivulla mahdollisuuden lukea lähes kaikki viime vuosikymmenen Johannekselaiset. Sinne on tallennettu kattavasti numerot vuoden 2012 alusta viime vuoden loppuun, yhteensä siis kahdeksan vuosikertaa ja lähes tuhat sivua. Pääset palauttamaan mieleen tutun kirjoittajan tai artikkelin kotikylämatkasta tai jostain merkittävästä tapahtumasta. Jos olet liittynyt lukijakuntaan vasta viime vuosina, pääset syventämään seuran toiminnan tietoja tai Johannes-tietouttasi käteväällä tavalla.

Lehtitallenteiden tekninen muoto on pdf-tiedosto, joka on yleisesti tuttu ja turvallinen. Lehdet löytyvät kotisivuosoitteesta, joka on todettu tällä sivulla. Muistorikkaita lukukokemuksia ja uusia yhtä lailla.

Kesän valo ja lämpö alkavat olla parhaimmillaan. Lukekaamme myös luonnon kirjaa.

Aineiston toimittaminen

Aineiston toimittamiseen on käytettävissä useita eri vaihtoehtoja. Mieluiten otamme vastaan valmiiksi sähköiseen muotoon tehtyä aineistoa eli sähköpostilla toimitettua, mutta kaikki perinteiset menettelytavat ovat edelleen myös käytössä.

Sähköpostilla aineiston voi lähettää osoitteeseen hannu.rastas@dlc.fi tai johannesseura@elisanet.fi. Muussa muodossa olevat aineistot Johannes-Seuran toimistoon Kaarinan Piikkiössä, osoite: **Johannekselainen**, Toimitus, Myllytie 1, 21500 PIIKKIÖ.

Pyydämme toimittamaan aineiston seuraavasti:

Heinäkuun numeroon aineisto viimeistään 24.6. (painopv 9.7.).

Lehti lähtee jakeluun suoraan kirjapainosta. Jos aineiston toimittamisesta on kysyttävää tai ilmenee häiriöitä jakeluaikataulussa, ottakaa yhteyttä lehtitoimikunnan jäseniin.

– Lehtitoimikunta –

Kuolleita

Aira Irene Reponen s. 11.8.1927 Johanneksen Revon-saarella kuoli 13.4.2020 Piikkiökodissa.

Kalevi Huunonen kuoli 22.4.2020 Kaarinassa. Hän oli syntynyt 20.1.1929 Johanneksessa. Kaivaten muistavat Eija perheineen, Leena perheineen, Matti perheineen sekä Maria ja Marko. Siunattu läheisten läsnä ollessa.

Kerttu Helena Reponen o.s. **Pyökäri** Revonsaaren Pyökäritä kuoli Paimiossa itsenäisyyspäivän aamuna 2019. Hän oli syntynyt 5.12.1931. Rakasta Mamia kaivaten ja elämäntyötä kunnioittain ja vaalien Helena ja Mikko, Tuomo ja Helena, Henna, Tommi ja Milka, Niina ja Terhi.

*Meri huokuu rannan kiviin
Revonsaaren hietikkoon,
tuulen soitot vaienneet,
ympäriällä tyynet veet.*

Rakkaamme
Irma Hörkkö
o.s. **Syrjäsuu**

* 20.8.1933 Johannes
† 3.4.2020 Sastamala

*Jeesus sanoi:
”Minä olen ylönousemus ja elämä.
Joka uskoo minuunsa elää,
vaikka kuoleekin.”.*

Joh. 11:25

Rakkaudella ikävöiden
Tuomo
Jouni ja Eija-Kristiina
Heini perheineen
Satu perheineen
Riku
Marjo ja Ari
Mervi perheineen
Sukulaiset ja ystävät

Siunaus toimitettu läheisten läsnäollessa.
Lämmin kiitos osanotosta.

Rakkaamme
Oili Marjatta
Vähäkangas

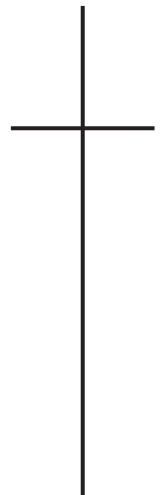
o.s. Hörkkö

* 28.7.1935 Johannes
† 4.12.2019 Turku

Emme nähneet, kun silmäsi
sulkeutui, emme hyvästiä lausua
voineet. Yksi tieto surussamme
lohduttaa, unesi ei ole tuskaisaa.
Lepää rauhassa rakkaamme.

Kiittäen ja kaivaten
Päivi ja Jouni perheineen
Pasi perheineen
muut sukulaiset ja ystävät

Siunaus toimitettu läheisten
läsnä ollessa. Lämmin
kiitos osanotosta.

Rakas puoliso, isä, pappa ja appi

Teuvo Kalevi
Hörkkö

* 21.9.1929 Johannes
† 30.4.2020 Kaarina

Levolle lasken, Luojani,
armias ole suojani.
Jos sijaltain en nousisi,
taivaaseen ota tykösi.

Rakkaudella kaivaten, kaikesta kiittäen
Kirsti
Jaana ja Ilkka
Otto-Arturi ja Etta
Sukulaiset ja ystävät

Siunaus toimitettu Kuusiston kirkossa läheisten läsnäollessa.
Lämmin kiitos osanotosta.
Kiitos Kaarinan kotihoidolle ja terveyskeskukselle Teuvon hyvästä
hoidosta.

Vuosien 2012 – 2019 Johannekselaiset
luettavissa pdf-tiedostoina seuran kotisivulla
osoitteessa www.johannes.fi/johannekselainen

Merkkipäiviä

80 vuotta

Liisa Katajainen täytti 29.4.2020 80 vuotta Littoisissa. Vanhemmat olivat Walfrid Katajainen ja Vieno Katajainen o.s. Pyökäri Johanneksen Revonsaaresta.

Sydämellinen kiitos kaikille minua merkkipäivänäni muistaneille.

Valmistuneita

Iida Helinä Tiainen. Kuvataide- ja käsityöpedagogiikan instituutti (Konstfack University of Arts) Tukholma, yläkouluun aineenopettajantutkinto. Isovanhemmat Helinä Anttila (o.s. Kurki) Kaijalasta, edesmennyt Tapio Anttila Sauvosta.

Elina Mäkelä on valmistunut Humanistisesta ammattikorkeakoulusta yhteisöpedagogiksi 28.5.2020 ja **Tuomas Mäkelä** Tampereen yliopistosta luonnontieteiden kandidaatiksi 5/2020. Vanhemmat: Sari (o.s. Kosklin) ja Tommi Mäkelä. Isovanhemmat: Sirkka Kosklin (o.s. Myllymäki), Mouhijärvi ja Veikko Kosklin, Johannes, Huis-tuppula.

Tapahtumakalenteri

ELOKUU

1.8. JOHANNESJUHLAT KAARINASSA PERUTTU.

Johannesjuhlat 2020 siirtyvät vuodelle 2021

Meille on tärkeää, että juhliin osallistuminen ei vaaranna riskiryhmien turvallisuutta. Johtokunta on alustavasti sähköpostikeskustelussa päättänyt noudattamaan Karjalan Liiton esimerkkiä juhlien siirtämisestä.

Asia päätetään virallisesti Koronarajoitusten lieventämisen jälkeen johtokunnan kesäkuun kokouksessa.

Kaunista kesää ja terveyttä toivottaen.

– Janne Aso –
Puheenjohtaja

Johannes-Seuran toimiston aukioloajat

Kesäkuu

KE 3.6.	klo 12-17
LA 6.6.	klo 11-15
KE 10.6.	klo 12-17
KE 17.6.	klo 12-17
KE 24.6.	klo 12-17

Heinäkuu

KE 1.7.	klo 12-17
LA 4.7.	klo 11-15
KE 8.7.	klo 12-17
KE 15.7.	klo 12-17
LA 18.7.	klo 11-15

Johannes-Seuran toimisto on suljettu 19.7.-11.8.

Yhteydenotot sähköpostilla: johannesseura@elisanet.fi.

Lapsuusmuistoja sota-ajan Tikkalasta

Mauri Tikka muistelee

Paluu Tikkalaan

Evakossa olimme Maariassa, jossa syntyi **Maija**-sisko vuonna 1941. Isä **Arvi** oli sodassa. Tikkalaan pääsimme takaisin keväällä vuonna 1942. Pääsimme asumaan **Eino**-sedän perheen kanssa samaan suvun vanhaan taloon, josta olimme muuttaneet vuonna 1939 omaan uuteen taloomme Kankaanaholle. Kankaanaholla olimme ehtineet asua ennen sotaa vain kahden viikon ver-

ran. Talossa asuivat Eino, **Alma**, **Anja**, **Kyllikki**, **Pentti** ja **Ahti** sekä **Lahja**, **Mauri** ja **Maija**. Lomilla kävivät **Arvi** ja **Väinö**. Tikkalaan päästyämme aikuiset kysyivät: ”Mikä teidän tehtävänne on?” Entisestä Paavolaisen talosta oli tehty kolhoosi, ja sen edessä oli iso, luultavasti kipsistä tehty Stalinin patsas. Pojat Mauri, Ahti ja Pentti tiesivät heti tehtävänsä, sillä sehän piti tietysti hajottaa kappaleiksi.

Tähän entiseen Paavolaisen taloon oli lisätty minun kotitaloni ja ehkä myös muita taloja. Mainittakoon, että talon sisälle oli tehty käymälät, joissa oli lattias-
sa reiät, jalanjäljet maalattu ja luukku päällä. Talo oli vaihtanut omistajaa juuri ennen sotaa; uusi omistaja oli **Kristian Hörkkö**.

Kaikenlaista tapahtui. Meidän Kankaanahon hiekkakuopan reunalla oli jäänyt hautaamatta useita, ehkä kymmenkunta venäläissotilasta, jotka oli ammuttu takaa. (Oli kerrottu, että täällä ei oltu vielä tehty siivousta, joten vainajat olivat olleet siinä yli talven.) Pojat Mauri, Ahti ja Pentti ottivat sotilaiden patruunat. Kun nämä oli piilotettu, mentiin kertomaan vankileirin vartijalle tästä asiasta. Patruunoilla leikittiin pudotamalla toinen kivi toisen päälle. Itse oltiin ison kiven suojassa.

Joella käytiin onkimassa ja särkikalat annettiin seuratalossa olleen vankileirin vangeille. Eräänä päivänä ongelta tullessamme menimme jälleen viemään vangeille kaloja, mutta he olivat kaikki painautuneet talon sokkelia vasten eivätkä huolineet kaloja. He havaitsivat, että pommitus oli tulossa. Olimme Ahdin kanssa suojassa ison kiven juuressa. Neljä pommia putosi lähelle. Onneksi kukaan ei vahingoittunut.

Koulua käytiin rukoushuoneessa, joka oli jaettu kahteen luokkaan. Aloitin ensimmäisen luokan siis Tikkalassa ja istuin Paavolaisen (Mäkisen) Pirkon vieressä. Myös toisen luokan kävin siellä. Opettaja oli **Maija Tuomela**.

Tikkalan posti tuotiin meille, ja kou-
lusta palaavat lapset kävivät sen hake-
massa. Muistan, että kerran menimme
Kristian-enon (Hörkön) luokse ujoina
seisomaan pajan ovensuuhun. Hän ky-
syi, mitä pojilla oli asiaa. Vastasimme,
että pitäisi saada luistimet. Se onnis-
tui. Eino-setä teki niihin puusta lestit,
ja nahkaremmillä luistimet sidottiin
kenkiin. Vuorotellen kävimme järvellä
luistelemassa.

Isä oli viljelylomalla keväällä 1943,
pidettiin talkoot ja saatiin viljat maahan.
Työssä oli apuna sotavankeja, kuten
monessa muussakin talossa. Kun työ
oli tehty, tarjottiin ruokaa ja annettiin
myös tupakat, jotka isä oli säästänyt
tätä varten. He kehuivat: ”Hyvä isäntä.”

Talvella oli paljon lunta, joten hiih-
dettiin ahkerasti. Kaikki tuntui hyvältä
ja uskoimme, että saamme aloittaa u-
uden kodin rakentamisen.

Jälleen evakkoon

Kaksi ihmeellistä vuotta lapsuusajastani
sain asua Tikkalassa. Kaikki muuttui
kesäkuussa 1944, kun sota alkoi lähestyä.
Kuului tykinjylinä ja tuntui maan täräh-
tely. Vihollisen pommikoneet lensivät
alhaalle mennen luultavasti Viipuria
pommittamaan. Ennen kotoalähtöpäi-
vää olimme jälleen ongella Uiton sillan
luona. Maa ja vesi tärisivät eikä kala
syönyt. Kun nousimme rannalta ylös,

niin Uiton talo ja piha olivat täynnä
vihollisia ja uusia tuli taivaalta koko
ajan. He kokosivat laskuvarjoaan ja
aseitaan. Uiton talon väki oli lähtenyt
jo aikaisemmin. Me pelkäsimme, miten
tästä selviäisimme, mutta eivät ne olleet
tietävinäänkään kahdesta pikkupojasta,
joten saimme mennä rauhassa. Aikuiset
sanoivat, että tämä ei voi olla totta, kun
kerroimme, mitä siellä tapahtui.

Seuraavana aamuna aikaisin Eino
perheineen lähti hevosella. Lehmät olivat
lähteneet jo sitä ennen Anjan ajamina.
Kyllikki jäi meidän kanssamme odot-
tamaan. Tilanne oli sellainen, että oli
annettu ymmärtää, ettei väestö saa läh-
teä ennen kuin annetaan lupa, sillä var-
tijat olivat silloilla. Sitten eräs mies tuli
sanomaan, että meidän tulisi kiireesti
lähteä. Koska isä sovittu, että pääsem-
me **Anton**-sedän kyydissä, niin hänelle
piti saada lähdöstä sana. Kyllikki lähti
juoksemaan kiireesti. Anton-setä valjasti
hevosin, ja he laittoivat **Adelen** kanssa
jotain evästä mukaan. Kyllikki on ker-
tonut, että hän ei ole koskaan pelännyt
yhtä paljon.

Sitä ennen tykistö oli tullut asemiin
kotiportille. Siinä oli tykkikolmio, joka
oli tulitaistelussa hävittäjän kanssa, ja
juuri silloin Anton tuli hevosen kans-
sa Adele ja Kyllikki mukanaan. Hän
joutui menemään kuusen alle suojaan
odottamaan, että me pääsisimme äi-

din ja Maijan kanssa kärryille. Mekin
olimme puiden alla suojassa. Tuli kova
kranaattitulistus ja puiden oksat putoi-
livat alas päällemme. Äiti itki Maija
rintansa alla, maata vasten. Hän oli
peloissaan ja sanoi, että sinne me kuo-
lisimme. Seurasin tulitaistelua äidin
jalkojen päältä. Huomasin, että lento-
koneen ympärillä alkoi näkyä pyöreitä
savurenkaita. Ammus osui siipeen ja
kone syttyi palamaan. Lentäjä yritti
pelastautua laskuvarjolla. Suomalaiset
ampuivat laskuvarjon rikki kiväärillä ja
lentäjä kuoli maahan tullessaan. Kone
paloi läheisessä metsässä.

Sitten pääsimme siirtymään kärryille
ja lähtemään. Kyllikki haki äitini pol-

Mauri ja äiti Lahja kuvassa ennen suun-
niteltua sotalapseksi lähettämistä. Lähtö kuitenkin peruuntui, kun setä puuttui asiaan.

I ja II luokka Johanneksessa vuonna 1943. Koulu oli entinen rukoushuone. Mauri keskellä merimiespuku yllään.

Olenko siis johannekselainen?

Vanhempani muuttivat 1950-luvun
lopulla Turkuun opiskelemaan ja
näin kaksi pohjoiskarjalalaista löysi-
vät toisensa. Isäni **Jouko Martikainen**
asui lapsuutensa Nurmeksen lähellä
Valtimolla ja äitini **Eeva-Kaisa** oli syn-
tynyt Kontiolahdella Joensuun seudul-
la. Tosin varhaiset vuotensa hän vietti
Ruskealassa, josta evakkomatka alkoi
talvisodan myötä. Sodan jälkeen hänen
perheensä, **Palviaiset**, asuivat Lieksassa,
sillä Ruskeala jäi Neuvostoliiton puolelle.
Lapsuuden kesäni vietin Valtimolla,
ja samalla tulivat tutuksi isän ja äi-
din puoleiset sukulaiset, joista mo-
net asuivat yhä Pohjois-Karjalassa.

Tuomas Martikaisen isoäidin Fanny Palviaisen vanhemmat olivat Kristian Hiiri Johanneksesta ja Riitta Leppänen Kontiolahdelta. Alla olevassa kaaviossa Kristian Hiiren johannekselaisia ja kuolemajärveläisiä juuria.

Kristian Gabrielinpka Hiiri 1878							
Beata Paavontr Paakki (1839-1902)				Gabriel Augustinpka Hiiri (1819-1891)			
Katriina Eerikintr Rusi (1809-1890)		Paavo Yrjönpka Paakki (1804-1885)		Reetta Gabrielintr Skyttä (1790-1837)		August Abrahaminpka Hiiri (1789-1868)	
Eeva Matintr Kukko (1775-1831)	Eerikki Tahvonpka Rusi (1774-1830)	Katriina Yrjöntr Mäkeläinen (1776-1848)	Yrjö Jaakonpka Paakki (1775-1834)	Maria Eerikintr	Gabriel Ristonpka Skyttä (1750-1792)	Justiina Tuomaantr (1764-1845)	Abraham Tahvonpka Hiiri (1751-1829)

kupyörän ja lähti ajamaan sillä peräs-
sämme. Myöhemmin pyörä nostettiin
kärryille, kun tie muuttui vaikeakul-
kuiseksi. Jatkoimme matkaa Karhulaan
päin ja mennessämme Hörkön talon
ohi näimme siellä sonnin juoksevan
ympäri aitausta, vaikka portti oli auki.
Se huusi koko ajan karmeata huutoa.
(Myöhemmin keskusteltuani **Hörkön Väinön** kanssa tästä tapauksesta hän
kysyi, mistä sen tiedän. Kun kerroin,
hän sanoi, että se oli juuri niin.) Myös
koirat juoksivat ympäri kylää ja ulvoivat.

Ohitettuamme Karhulan jatkoimme
matkaa sotatiellä Syvänmaan korvessa.
Ajettuamme pitkän matkaa sotilaita tuli
vastaan raskaan kenttätykistön kanssa.
Hevosia oli kolme paria köytettyinä.
Lotat istuivat hevosten selässä. Tie oli
hyvin huonokuntoista ja kuraista. Turun
murretta puhuvat sotilaat sanoivat, että
kaikki ovat menneet jo kauan aikaa
sitten, ja kysyivät, kuinka me olimme
vielä siellä.

Jonkin aikaa ajettuamme pääsimme
peltoalueelle ja tie parani. Lentokoneita
nähtiin, mutta ne eivät ampuneet meitä.
Matka jatkui ja saavutimme vihdoin
Lauritsalan. Sieltä löytyivät muutkin
sukulaiset, ja Kyllikki pääsi perheensä
luokse. Lauritsalassa talon väki sanoi,
että sisälle emme pääse, mutta voimme
mennä navetanvintille heinien päälle
yöpymään.

Seuraavana päivä meille sanottiin,
että äiti, Maija ja minä tulisimme jatka-
maan matkaa laivalla rauhallisemmalle
alueelle. Siirryimme Lappeenrannan
satamassa Saimaalla odottamassa ol-
leeseen Anna-laivaan. Matka jatkui ja
kohteena oli Ristiina. Välillä tuli ilmahä-
lytys ja laiva ajoi saaren rantaan suojaan.
Tulimme satamaan, josta jatkoimme
kuorma-autolla. Istuimina oli lankku-
penkit. Auto vei meidät Mäntyharjun
asemalle. Muut sukulaiset olivat jatka-
neet Lauritsalasta hevoskyydillä eteen-
päin. Mäntyharjulla oli kauhea ruuhka,
koska kaikki ryntäilivät hakemaan istu-
mapaikkoja. Äiti, Maija sylissä, sai
istumapaikan ja minä jouduin penkin
alle WC:n viereen. Voi vain kuvitella,
millainen haju siinä oli. Juna pysähtyi
useasti, sillä ilmatoimintaa oli jatkuvasti
ja jossain annettiin jotain ruokaakin.
Vihdoin päästiin Auran asemalle, ja siel-
tä isännät hakivat meidät Tarvasjoelle.
Ensimmäinen sijoituspaikka oli Pikku-
Seppälässä Anttilan talossa. Kun isä pää-
si sodasta, muutimme Routamaan talon
saunakamariin. Tarvasjoella asuttiin
vuoteen 1949 ja sitten sieltä muutettiin
Paimioon omaan kotiin.

Maurin muistelmat tallensi **Pirkko**-
vaimo 18.3.2020 koronasodan riehuessa.

– **Tuomas Martikainen** –

Johannes-Seura ry toimintakertomus 2019

Toimintakertomus julkaistaan johtokunnan esittämässä muodossa, koska seuran kevätkokous on siirretty myöhempään ajankohtaan. Toimikuntien laatimia liitteitä ei ole tässä mukana.

Vuosi 2019 oli yhdistyksen 70. toimintavuosi. Johannesjuhlat järjestettiin lauantaina 3.8. Liedossa. Juhlapuhujana oli Karjalan Liiton puheenjohtaja **Pertti Hakanen**. Kotiseutumatka Johannekseen tehtiin toukokuussa ja marraskuun lopulla pikkujoulumatka Viipuriin ja Johannekseen. Muistomerkeille laskettiin seppeleet ja sytytettiin kynttilät talvisodan alkamisen 80-vuotismuistopäivänä. Jäsenistön yhdysside, pitäjälehti Johannekselainen, ilmestyi 9 kertaa.

Toimikunnat ovat työskennelleet aktiivisesti. Myös johannekselaiset suku-seurat, koulu- ja kyläpiirit ovat kokoontuneet ja järjestäneet matkoja ja muita tapahtumia vuoden mittaan. Johannes-Seura vaalii tilaisuuksissa ja tapahtumissa karjalaisuutta ja erityisesti johannekselaisuutta, ottaen huomioon myös nykyisten asuinseutujen tapoja ja kulttuuria. Karjalan Liiton jäsenyhteisöjen vuoden 2018 toimintakilpailussa Johannes-Seura saavutti pitäjäseurat-sarjassa neljännen sijan.

Jäsenistö

Jäsenmaksun maksaneita jäseniä oli 450, lisäksi ainais- ja kunniajäsenet. Oman seuran jäsenmaksun ja lehden tilausmaksun yhteydessä jäsenillä on ollut mahdollisuus maksaa myös Karjalan Liiton jäsenmaksu. Maksut on voinut suorittaa lehdessä olleen ilmoituksen tietojen perusteella, käteisellä toimistolla tai kotiin lähetetyillä laskulomakkeilla. KL:n jäsenmaksun on maksanut Johannes-seuran välityksellä 134 henkilöä.

Johtokunta

Seuran puheenjohtajana on toiminut **Janne Aso**, varapuheenjohtajana **Jari Sairanen** ja sihteerinä **Soile Suomi**. Johtokunnan varsinaisia jäseniä olivat **Riitta Kukkonen**, **Pirkko Mäki**, **Pekka Saaristo**, **Hannele Kajander**, **Jari Sairanen**, **Pekka Teräväinen**, **Sari Auvainen** ja **Hilkka Heinonen**. Varajäseniä olivat **Yrjö Ahjosaari**, **Vesa Mäki**, **Helena Reponen**, **Hannu Lenkkeri**, **Terhi Reponen**, **Pirkko Etholen**, **Helge Toivonen** ja **Arto Kesäläinen**. Johtokunta kokoontui 6 kertaa.

Toimihenkilöt

Seuran taloudenhoitajana oli **Tapio Hänninen**, toimistonhoitajana ja kirjanpitäjänä **Marjatta Haltia**. Toimintavuoden tilien ja hallinnon tarkastuksesta huolehtivat toiminnantarkastajat **Pirkko Kanervo** ja **Heimo Kukkonen**, varatoiminnantarkastajina **Pirjo Amper** ja **Kaisa Ylhä**. Pitäjälehti Johannekselaisen päätoimittajana oli **Hannu Rastas**, lehden taittajana **Esa Haltia**. **Marjatta Haltia** toimitussihteerinä ja yhteyshenkilönä on koonnut lehden aineiston.

Toimikunnat

Kotiseututoimikunta: **Helge Toivonen** (koollekutsuja), **Paavo Hörkkö**, **Sakari Sailola**, **Helena Reponen**, **Pekka Teräväinen**, **Hannu Lenkkeri** ja **Arto Kesäläinen**.

Myyntitoimikunta: **Hilkka Heinonen** (koollekutsuja), **Eeva-Liisa Hentula**, **Riitta Kukkonen** ja **Pirkko Mäki**.

Ohjelmatoimikunta: **Pekka Saaristo** (koollekutsuja), **Terhi Reponen**, **Yrjö Ahjosaari**, **Sari Auvainen**, **Riitta Kukkonen**, **Pekka Teräväinen** ja **Arto Kesäläinen**.

Tiedotustoimikunta: **Hannu Rastas** (päätoimittaja), **Marjatta Haltia**, **Liisa Katajainen**, **Kaija Sipilä** ja **Sari Scimone**.

Kansallispukutoimikunta: **Sirpa Saaristo** (koollekutsuja), **Marjatta Haltia**, **Hilkka Heinonen**, **Hannele Kajander**, **Liisa Katajainen**, **Riitta Kukkonen** ja **Pirjo Amper**.

Toimikuntien toimintakertomukset 2019 liitteenä.

Sääntömääräiset kokoukset

Kevätkokous pidettiin lauantaina 6. huhtikuuta Johannes-Seuran toimistolla Piikkiössä. Kokoukseen osallistui 19 seuran jäsentä. Puheenjohtajaksi valittiin **Paavo Väntsi**, sihteeriksi **Soile Suomi** ja pöytäkirjantarkastajiksi **Kyösti Vuontela** ja **Pekka Saaristo**. Toimintakertomukseen vuodelta 2018 tutustuttiin, samoin sen liitteenä olleisiin eri toimikuntien kertomuksiin. Todettiin jäsenmäärän olevan edelleen laskussa, mutta ottaen huomioon jäsenistön luonteen, sen olevan luonnollista poistumaa. Entisen Johanneksen kirkon alueella olevien muistomerkkien tulevaisuudesta oltiin huolestuneita paikalla käynnissä olevien rakennustöiden vuoksi. Vuoden 2018 taloudesta vastannut **Tapio Hänninen** esitteli yhdistyksen tilit ja tilinpäätöksen, kuultiin myös toiminnantarkastajien lausunto. Tilinpäätös vahvistettiin ja johtokunnalle ja toimihenkilöille myönnettiin vastuuvapaus.

Syyskokous pidettiin lauantaina 3.8. Liedon Keskuskoululla. Osallistujia oli 74 henkilöä (osallistujalistan mukaan). Avauspuheessaan Johannes-Seuran puheenjohtaja **Janne Aso** kertoi pitäjäseuroissa huolta aiheuttaneen Karjalan Liiton keskitetyn jäsenmaksulaskutuksen käyttöönoton siirtymisestä sekä Asunto Oy Piikkiön Kirkonkulmaan liittyvän erillisen liikehuoneiston vaikeasta tilanteesta, vaikutuksesta kustannuksiin ja asian saamista uusista käänteistä.

Kuultiin myös neuvotteluista Sovetskin hallinnon kanssa, tilanteesta Johanneksen kirkonmäellä ja lyhyesti Viipurin seudun uudesta kansallispukuprojektista. Kokouksen puheenjohtajaksi valittiin **Hannu Rastas**, sihteeriksi **Soile Suomi** ja pöytäkirjantarkastajiksi **Tuula Costiander** ja **Tapani Mellanen**.

Johtokunnan esityksen mukaisesti seuran jäsenmaksu pysyi ennallaan (15 €). Seuran puheenjohtaja **Janne Ason** esittelemä toimintasuunnitelma vuodelle 2020 hyväksyttiin johtokunnan esityksen mukaisena, samoin taloudenhoitaja **Tapio Hännisen** esittelemä talousarvio.

Johtokunnan erovuoroiset jäsenet **Riitta Kukkonen**, **Pirkko Mäki**, **Pekka Saaristo** ja **Hannele Kajander** valittiin uudelleen seuraavalle kaksivuotiskaudelle (2020-2021), varajäseniksi valittiin **Tapani Mellanen**, **Atte Mäki**, **Helena Reponen** ja **Hannu Lenkkeri**. Vuoden 2020 tilejä ja hallintoa tarkastamaan valittiin **Heimo Kukkonen** ja **Pirkko Kanervo**, varatoiminnantarkastajiksi **Pirjo Amper** ja **Kaisa Ylhä**.

Toimikuntien valinnat jätettiin johtokunnalle tehtäväksi vuoden 2020 ensimmäisessä kokouksessa. Kokouskutsut julkaistaan pitäjälehti Johannekselaisessa ja sanomalehti Karjalassa. Pääasiallisena tiedotuskanavana on pitäjälehti Johannekselainen ja seuran www-sivut.

Johannesjuhlat

Johannesjuhlia, samalla seuran 70-vuotisjuhlaa, vietettiin lauantaina 3.8. Liedon Keskuskoululla. Juhlapäivä aloitettiin perinteisesti hartaustilaisuudella Liedon kirkossa, jossa puhui pastori **Veikko Sailola** ja kanttorina toimi **Lotta Paaso**.

Tilaisuuden jälkeen kukkatervehdyksen sankarihaudalle laskivat **Jari** ja **Maija Sairanen**, airueina **Hannele Kajander** ja **Raimo Salmi**. Karjalaan jääneiden vainajien muistomerkillle kukkatervehdyksen toivat **Soile Suomi** ja **Pekka Teräväinen**, airueina **Riitta Kukkonen** ja **Arto Kesäläinen**.

Koulun ruokasalissa oli tarjolla keittoa, piirakoita, kahvia ja täytekakkua. Kokoustiloiksi varatut luokkahuoneet täyttyivät kylä- koulupiiri- ja sukukokousväestä. Klo 11.00 kokoonuivat Hörkön sukuseura ja Kaislahti-Päättiläläiset, klo 11.30 Karhulalaiset ja klo 12.00 Koskijärveläiset ja Saarelaiset. Sukututkimuksesta kiinnostuneille oli varattu kokoontumistila, jossa kyselyihin vastasivat ja neuvonta-apua antoivat FTDNA-Johannes-St.Johannis -projektin ylläpitäjät.

Ennen päiväjuhlaa seura sai vastaanottaa lukuisia onnitelujia 70 vuoden toiminnasta. Tervehdysten vastaanottajina olivat puheenjohtaja **Janne Aso** ja johtokunnan jäsen **Hannele Kajander**.

Valokuvia juhlapäivänä otti **Sinikka Koskinen** ja videokuvaa **Pekka Lainio**. Päiväjuhla alkoi klo 14.30 koulun juhlasalissa, juontajana **Tuija Saura**. **Tuula Sailolan** esittämän tervetulo-musiikin jälkeen tervehdyssanat lausui puheenjohtaja **Janne Aso**. Turun Karjalakuoro **Heikki Tapani Korhosen** johdolla ja **Tuula Sailolan** säestyksellä oman esityksensä lisäksi oli vahvasti mukana myös yhteislauluosuuksissa.

Juhlapuheessaan Karjalan Liiton puheenjohtaja **Pertti Hakanen** toi esille kotiseututunteen voiman, karjalaisen juhlaperinteen ja muun yhteistoiminnan jatkuvuuden, todeten myös karjalaisen kulttuurin olevan suomalaisuuden kulttuuria ja pysyvän osana Suomea myös tulevaisuudessa.

Juontaja **Tuija Sauran** esittämän ”Ystäväni, muistathan”-laulun jälkeen **Pertti Hakanen** luovutti Karjalan Liiton hopeiset ansiomerkit **Arto Kesäläiselle**, **Riitta Kukkoselle**, **Helena Reposelle** ja **Terhi Reposelle** sekä pronssisen ansiomerkin **Sari Auvaiselle**. Johannes-Seuran ansiomitalin saivat **Reijo Hörkkö**, **Paavo Väntsi** ja **Keijo Pennanen**, joille mitalit luovutti seuran puheenjohtaja **Janne Aso**. Avustajina toimivat seuran sihteeri **Soile Suomi** ja juontaja **Tuija Saura**. Seuran ansiomitalin sai myös **Osmo Ahokas**, jolle mitali oli toimitettu aiemmin kotiin. Pitäjälehti Johannekselaisen avustajapalkinnon saivat **Kososen** perhe sekä pastori **Veikko Sailola**.

Muut tapahtumat

27.-28.1. Talviristeily Turku-Tukholma-Turku (Ms. Baltic Princess). Risteilylle osallistui 83 henkilöä. Ohjelmassa oli mm. nukketeatteritaiteilija **Timo Väntsin** Kysymyksiä Karjalasta -sooloesitys.

11.8. Kansallispukujen tuuletukseen Aurajoen rannalla Turun tuomiokirkon tienoilla osallistui useita Johannes-pukuisia henkilöitä.

20.8. Kesäretki Asikkalan kirkkoon ja Hämeenlinnan taidemuseoon.

4.-6.10. Turun Kirjamessut, yhteinen osasto Kuolemajärvi-säätiön, Uusi-kirkko-kerhon, Turun Karjalakuoron ja **Mikael Agricola**-seuran kanssa.

12.10. Karjalaisten kirjojen kirppis-tapahtumaan osallistuttiin Turun Karjalatalolla.

4.12. Johtokunnan sekä toimikuntien ja -henkilöiden jouluinen yhteistapaaminen Wanhassa Primadonnassa Piikkiössä.

8.12. Seuran pikkujoulu Piikkiön Pontelassa.

16.12. Joulukahvia ja -torttuja tarjottiin jäsenistölle seuran toimistolla Piikkiössä.

Matkat

Matkoja oli suunniteltu tälle vuodelle kolme, joista yksi jäi toteutumatta vähäisen osanottajamäärän vuoksi. Matkoilla käytettiin edelleenkin vastuullisen matkatoimisto Vistamatkat Oy:n palveluja. Kotiseutumatka Johannekseen tehtiin toukokuun lopussa. Matkustajissa oli runsaasti Haltian- ja Revonsaareen. Mantereen kyläkohteita olivat Vaahtola ja Kaijala. Viipurissakin kävi jokunen matkustaja. Menomatkalla kuultiin FT **Pirkko Kanervon** kertomus Johanneksen tapahtumista talvisodan syttymisen seurauksena. Revonsaaren Räihälän kylään menijät vietiin veneellä saaren itäpuolelta. Reitti osoittautui erittäin aikaavieväksi, joten vastaisuudessa ei sitä kannata käyttää. Venemaksu (38€) oli sama kuin edellisenäkin vuonna. Majoituspaikkana oli hotelli Lokki Johanneksessa. Pikkujoulu- ja ostosmatka tehtiin Viipuriin ja sieltä käytiin Johanneksessa. Johanneksen kirkon ja uuden hautausmaan muistomerkeille laskettiin seppeleet ja sytytettiin kynttilät. Jatkosodan sankarivainajien muistomerkillle jäivät myös kynttilät palamaan. Jouluiset ruokailut toteutettiin hotelli Viipurin ravintolassa ja Pyöreässä tornissa. Pieni pakkanen ja vähän lunta maassa toivat talvisen tunnelman retkeläisille. Tämän matkan tarkoituksena oli muistaa, että talvisodan syttymisestä oli kulunut 80 vuotta ja jatkosodan päättymisestä 75 vuotta. Halusimme käydä myös Tali-Ihantalan muistomerkillä. Matkaemäntä piti siellä muistopuheen tuoden esille,että kunniakkaassa JR 35 kranaatinheitkomppaniassa palveli myös useita johannekselaisia miehiä. Tämä rykmentti osallistui voitokkaaseen, ratkaisevaan” Ihantalan ihme” torjuntataisteluun. Seppele sini-valkoinsin nauhoin laskettiin kiitollisuudella ja kunnioituksella veteraanikivelle kynttilöiden viereen. Matkaemäntänä on ollut **Liisa Katajainen**. Yhteistyö matkatoimiston kanssa on sujunut hyvin nyt jo 15 vuotta.

Matkat:

17.-19.5. 2019 peruuntui vähäisen matkustajamäärän vuoksi

24.-26.5. 2019 • 46 matkustajaa + matkaemäntä

29.11.-1.12.2019 • 34 matkustajaa + matkaemäntä

Matkustajia yhteensä 46+34=80

Sukuseurat, kylä- ja koulupiirit ovat myös tehneet useita matkoja Johannekseen.

Tiedotus- ja julkaisu-toiminta

Pitäjälehti Johannekselainen on edelleen yhdysside jäsenistöön sekä tärkeä tiedotuskanava myös mm. johannekselaisille sukuseuroille, kylä- ja koulupiireille. Päivitettyä tietoa on myös Johannes-Seuran nettisivuilla, joiden ylläpidosta huolehtii toimistonhoitaja **Marjatta Haltia**. Facebook-sivuja ovat päivittäneet **Janne Aso** ja **Marjatta Haltia**. Myyntitoimikunnan kokoama ja toimittama ”Mitä sie haastat” murrekirjanen valmistui myyntiin kesän Johannesjuhlille.

Seuran 70-vuotisjuhlaan, Johannes-juhlille, koottiin 24-sivuinen juhla-lehtinen, jossa oli kotiseututoimikunnan valitsemia Johannekseen liittyviä kuvia

ja **Pirkko Kanervon** laatimat tekstit. Lehtisen viimeisillä sivuilla myös juhla-päivän ohjelmtiedot.

Toimisto

Seuran toimisto sijaitsee Piikkiössä, Myllytie 1. Toimisto oli avoinna keskiviikkoisin klo 12-17 sekä kuukauden ensimmäisenä ja kolmantena arklauantaina klo 11-15, toimistonhoitaja **Marjatta Haltian** ollessa paikalla muulloin paitsi kuukauden 3. lauantaina, jolloin toimiston aukiolosta on huolehtinut seuran sihteeri. Ajalla 11.7. - 13.8.. toimisto oli suljettu. Seuran sähköpostiosoite on ’johannes-seura@elisanet.fi.

Kokoushuone kahvinkeittomahdollisuuksin on jäsenistön varattavissa sukuseurojen tms. pienryhmäkokoontumisiin. Tiloissa onkin vuoden mitaan pidetty useita tapahtumia ja kokouksia.

Yhteistyö ja muu toiminta

Johannes-Seura kuuluu Karjalan Liittoon sekä Karjalaisten Pitäjähdistysten Liittoon, jonka hallituksen jäseneksi **Janne Aso** valittiin v. 2019. Liittojen kokouksiin ja tapahtumiin on osallistuttu mahdollisuuksien mukaan. Seuran puheenjohtaja Janne Aso on tehnyt matkan Viipuriin 2.-4.5. ja keskustellut sekä ortodoksi- että luterilaisen seurakunnan edustajien kanssa mm. Johanneksen entisen kirkon muisto-merkkialueen rakentamisprojektista ja myös luterilaisen seurakunnan toiminnasta Sovetskissa. Neuvottelut hallintojohtaja **Andrey Nekrasovin** kanssa käsittelivät Sovetskin tämänhetkistä tilannetta. Muistomerkkialueiden mahdollisia muutoksia, erityisesti vanhan hautausmaan osalta, seurataan aktiivisesti.

Johannes-Seuran ansio-mitalit

Johannesjuhlassa luovutettujen ansio-mitalien lisäksi päätettiin juhlavuoden loppupuolella antaa mitalit myös **Maire Uotilalle**, **Armas Janssonille** ja **Rauha Lintuselle**. Jokaisella on vuosikymmenien mittainen ansiokas toiminta sekä seuran tapahtumissa että johtokunnassakin. Maire Uotila sai mitalin 90-vuotisjuhllassaan, Armas Jansson seuran pikkujouluissa Pontelassa, jossa myös esiintyi haitarinsa kanssa, ja Rauha Lintuselle järjestettiin pienimuotoinen juhlahetki seuran toimistolla joulukahvipäivänä.

Lahjoituksia

Kari Leppänen on lahjoittanut seuralle miesten kansallispuvun. Toimiston kirjakokoelma on täydentynyt sekä lahjoituksin että ostopäätöksin (mm. Kuolemajärvi-kirja ja Evakkotaival). Kirjojen lukumäärä on 465 nidettä. **Pirkko Emsermann** on lahjoittanut vanhempiensa **Jorma** ja **Sylvi Heimolan** sotapäiväkirjasia ym. aineistoa. Edesmenneen **Antero Syrjäsuon** omaiset olivat toivoneet muistokukkien sijasta tukea Johannes-Seuran perinneyölle. Lahjoitusvaroja on saatu 1235 euroa.

Johannekselainen 1950–2020

”

Johannekselaiset-seuran perustavassa kokouksessa hyväksyttiin seuran yhdeksi toimintamuodoksi julkaisutoiminta ensisijaisena tehtävänään kotiseutulehden aikaansaaminen. Seuran johtokunta onkin asiaa monipuolisesti harkittuaan päättänyt siirtyä sanoista tekoihin ja päätöksen seurauksena esittäytyy JOHANNEKSELAINEN tällä näytenumerollaan toivotulle lukijakunnalleen. Toivomme, että siitä muodostuisi mieluisa yhteyden ylläpitäjä eri puolille Suomea hajaantuneiden johannekselaisten välille.

Entiset johannekselaiset!

Tehtävänsä johannekselaisten perinteiden vaalijana ja yhteyden ylläpitäjänä JOHANNEKSELAINEN aikoo toteuttaa julkaisemalla menetettyä Johannesta ja sen entisiä asukkaita ja heidän kaikenlaisia rientojaan koskevia kirjoituksia ja muistelmia, sekä välittämällä uutisia johannekselaisten nykyisistä niin aatteellisista, kuin aineellisista harrastuksista ja pyrkimyksistä.

Tätä lehteä on tarkoitus toimittaa puhtaasti harrastelijavoimin ja sen vuoksi kutsummekin sen toimittajiksi kaikki entiset johannekselaiset.

Kohdatkoon tämän lehden palstoilla toisensa mennyt Johannes ja nykypäivien elävä johannekselaisuus! Kirkastakoon se muistoja ja tuokoon päivän askareisiin ja arkeen annoksen siitä hengen perinnöstä, joka aitokarjalaisena ja elämän myönteisenä kykenee näissä muuttuneissakin olosuhteissa säilyttämään sille kuuluvan sijan.

– Toimitus –

”

(Johannekselainen 1950 / näytenumero 1)

Lehden tämän vuoden numeroissa julkaistaan lehteen liittyviä tietokoosteita, otoksia vanhoista kirjoituksista sekä juhluvuoden kilpikirjoituksia. Niitä yhdistää yllä näkyvä juhluvuoden tunnus. Oheisessa kilpikirjoitusten avauksessa siirrymme sotalapsen kokemuksiin ohuen leivän maisemissa – autenttisten kuvien tukemana.

Evakkolapsi Ruotsissa

Sotapakolainen, maasta- ja paluumuuttaja - kaikkea tätä ehdin kokea viiden vuoden ikään mennessä. Meitä oli paljon Suomessa - sotaa ja puutetta pakoon lähetettyjä lapsia.

Oma pakolaismatkani Ruotsiin alkoi Helsingin asemalta. Henkilötunnuslappu kaulassa meitä oli juna täynnä. Tornion kautta Ruotsiin. Ruotsin puolella matka jatkui bussilla ja välillä matkamme pysähtyi paikkoihin, joissa ilmeisesti selvitettiin, mihin osoitteisiin kukin lapsi lähetetään. Matkan varrella oli paljon kavereita ja nälkää ei tarvinnut tuntea. Minun osoitteekseni tuli Löfvånger ja siellä pieni maatalo.

Kokoontumispaikasta matka jatkui bussilla tulevaan kotiin. Bussinkuljettaja oli ystävällinen setä, joka antoi minun ohjata isoa autoa sylissään. Kun hänestä piti erota, itkin ja potkin enkä olisi halunnut mennä tapamaan enää yhtään uutta ihmistä. Pakko oli.

Minut vietiin pieneen kauppaan, joka yli täynnä ihmisiä vastaanottamassa parkuvaa suomalaislasta. Kauppias tarjosi minulle keksejä ja karkkia, mutta en halunnut. Oli mutruttamisen aika. Olin nähnyt ison vihreän omenan, ja kun kysyttiin mitä haluaisin, näytin sitä omenaa ja sain sen!

Joukosta erottautuivat mies ja nainen, jotka ottivat minut huostaansa, ja matkamme jatkui hevoskyydillä heidän kotiinsa. Koko hevoskyytimatkan puristin omenaa kädessäni ja päästyämme perille uuteen kotiin istuin keittiön tuolilla pitkään, ennen kuin haukkasin omenasta.

Joukkoomme oli liittynyt minua yhdeksän vuotta vanhempi tyttö ja viisi vuotta vanhempi poika. Toisen huoneen ovesta asteli myös kissa. Siitä alkoi elämäni uudessa kodissani. ”Kissa”, sanoin ja juoksin silittelemään sitä. Oma pikku kissani oli jäänyt Karjalaan.

Vuosi Fjällströmiä kotona oli hyvä vuosi. Maatalossa oli lehmä, kanoja, sika ja hevonen. Vielä tänä päivänäkin pidän lannan hajusta. Sain työkseni kerätä munat kanojen pesistä. Pesät olivat mikä missäkin, suurin osa isossa heinäkasassa. Heidän kanansa olivat oikeasti vapaita kanoja.

Leikkikavereina minulla oli veljeni **Sture** ja Carin ja Clara viereisestä maatalosta. Minua yhdeksän vuotta vanhempi tyttö Siri oli ottanut minut pikkusiskokseen ja piti minusta hyvää huolta. Hän sai tästä ansiosta nimen ”lilla mamma”.

Ruotsin kielen – sitä Pohjanmaan murretta – opin pian. Kotiväkeni ilahdutti, kun kuuli minun sanovan ”kissa” ensimmäisenä sananani. ”Hänhän osaa ruotsia.”

Sukset ja sauvat olivat puolimetriä liian pitkät. Hiihtäminen ihanaa.

Mirja neljävuotiaana. Juuri ennen matkaa.

Fjällströmeillä opin syömään viiliä ja mamman leipomaa ohutta näkkileipää. Leipää leivottiin leivintuvassa harvoin. Oletan, että kerran vuodessa. Löfvånger brödiä saa tänä päivänäkin meidän kaupoista. Kun ensimmäisen kerran näin sitä Prisman hyllyllä, puhkesin itkuun. Syvällä olivat muistot ja tunteet vuosikymmentenkin jälkeen.

Täytin helmikuussa 1945 viisi vuotta Ruotsissa ja mamma oli tehnyt oikean täytekakun. Kesällä 1945 kävimme kerran uimassa. Se sama hevonen, joka oli kyydinnyt minut Fjällströmeille, vei meidät uimaankin. Vesipeto minussa heräsi silloin.

Pappa Zeth ja Sture. Taustalla kotitalo oikealla ja leivintupa vasemmalla.

Vuosi sijaisperheeni luona kului nopeasti. Kun tuli syksy, minut ainakin yritettiin pestä puhtaaksi karjakeittiön muuripadassa.

Matka takasin Suomeen alkoi, ja mamma saattoi minut junaan. Ne jäähyväiset sattuiivat ehkä enemmän kuin oman äidin jättäminen vuosi aikaisemmin Helsingin asemalle.

Junalla matkustettiin Tukhomaan ja siitä lapset siirrettiin laivaan. Rahtilaivasta oli tehty lasten siirtoalus. Ruumaan oli laitettu sänkyjä vieriviereen. Sattui kova myrsky merelle, kun ylitimme Suomenlahtea kohti Turkua. Miltei kaikki lapset oksensivat ja hajuruumassa oli kuvottava.

Kova tuuli nappasi kädestäni mamman minulle ostaman kauniin lapsen laivan kannella ruokailemaan menessämme, ja silloin itkin sydämeni pohjasta. Muutaman kerran elämässäni olen tuntenut tuon tunteen, kuin veistä työnnettäisiin rintaan, aivan kuten laulussa sanotaan.

Turusta Helsinkiin tulimme junalla. Helsingin asemalla minua olivat vastassa äitini ja molemmat sisareni. Suomen kieli oli kokonaan unohtunut minulta. Toinen sisaristani tunnisti minut lasten joukosta ja onneksi molemmat siskoni osasivat hieman ruotsia.

Jouluun mennessä olin oppinut sen verran suomea, että ymmärsin, kun isäni kertoi, että oli nähnyt joulupukin. Kysyin: ”Mitä sanoi joulupukki?”

Elämämme jatkui rauhan ajan Suomessa. Vanhemmat tekivät kovasti töitä saadakseen kasaan niitä tarvikkeita, jotka olivat sodan takia jääneet Karjalaan.

Kesällä 1945 vanhempani olivat saaneet palan maata vuokralle, jossa he viljelivät perunaa ja vihanneksia talven varalle, ettei nälkää tarvinnut nähdä. Metsäretkillämme keräsimme sienä ja marjoja, joista ahkera äitimme teki meille syötäviä. Kaalista tehtiin hapankaalia. Ruoat olivat säännöstelyn alla vielä pitkään.

Minulla oli nyt kaksi kotia ja kaksi isänmaata, kahdet vanhemmat ja kahdet sisarukset. Kaikki ne erot ovat kumminkin jättäneet parantumattomia haavoja sieluuni. Opin, että pienistä ei itketä. Vain tunteisiin vetoavat tapahtumat saavat kyyneleitä aikaiseksi vielä tänä päivänäkin – tai kun tarkemmin ajatelen – karjalaisilla ovat itku ja nauru yhtä herkässä.

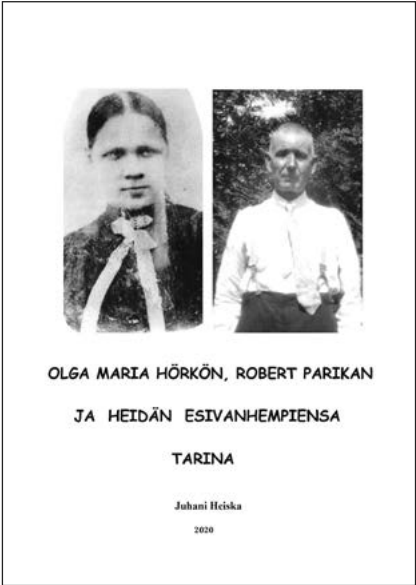
2020 ”lilla mamma” Siri ja veljeni Sture ovat vieläkin elossa ja pidämme yhteyttä silloin tällöin.

– Mirja Kontula –

Olga Hörkön ja Robert Parikan sukutarina on korutonta kertomaa

Hiljattain on valmistunut kirja ”Olga Maria Hörkön, Robert Parikan ja heidän esivanhempiensa tarina”, jossa on 2+4+8+16+32+64+128 päähenkilöä. Kaikkia ei saatu esille, koska asiakirjoja on tuhoutunut. He ovat asuneet Viipurin, Viipurin maalaiskunnan, Johanneksen ja Antrean seutuvilla. Jokainen heistä on tärkeä niin sanottujen ituratojen eli sukulinjojen verkostossa.

Sukukirjoissa on aina sellainen iso kiinnostavuusongelma, miten kirjasta tulee muutakin kuin nimien ja elinaikeiden luettelo. Lisäksi yleensä jotenkin kummallisesti etsitään kantaisiä ja kantäitejä, vaikka kantanahan on aina kokonainen sukupolvi. **Parikan Robertin ja Hörkön Olgan** sukutaustassakin vilisee monta sukunimeä eli **Airikka, Haukka, Hirvi, Hutri, Kesäläinen, Kontto, Kukkola, Loiri, Paakkain, Pukki, Pönnölin, Riikonen, Rokka, Rämsä,**

Tikka, Tukiainen, Skyttä, Venäläinen ja Vilkkö. Seitsemää sukupolvea kirjassa kuvaillaan. Jäseniä on seitsemännessä

sukupolvessa tunnetun matemaattisen sarjan mukaan niinkin paljon kuin 128, vaikkakin jäsenten sukuniminä ovat usein vain jonkun poikia tai tyttäriä ja ituratojen kohtaamisilmiö on pienentänyt nimien määrää. Tällaisen infoähkyn lievittämiseksi kirjaan on tehty sellainen jäsenitys, että jokaisen sukupolven kuvauksesta muodostuu aina oma lukunsa ja lukuihin sisältyy tietynlainen aikajana. Aikajanan vuosilukujen kohtiin on sitten liitetty sukupolven perheiden tapahtumia.

Olgan ja Robertin esivanhempia löytyy jo 1500-luvulta. Sieltä lähtien on kirjaan löytynyt yllättävän paljon Karjalan ja koko Suomen historiallisia tapahtumia, joihin tämän suvun jäseniä liittyy. Kylän rahakirstun haltija, lautamies ja kartanonisäntä ovat tämän sukutarinan korkea-arvoisimpia vallankäyttäjiä mutta sodissa, nälänhädissä

ja tautiepidemioissa on ollut kiintoisia tapahtumia ja kokemuksia sukupolvien kaikilla jäsenillääkin. Korutonta kertomaa ilmenee. Miten vihollinen kiduttikaan! Miten sotatoimialueella jouduttiinkaan elämään!

Oma alueensa on tilastojen käyttö sisällön elävöittämisessä. Esimerkiksi perheen lasten määrät ja lapsikuolleisuus jotenkin puhuttelevat, kun raportin tilastollista osaa tarkastelee. Yksi tieteellinen ongelmakin tulee tarkasteluun: Kun tarkastellaan eri vuosisatoina eläneiden saavutettuja elinikiä, niin tässä kuten eräissä muissa vastaavissa raporteissa keskimääräiset saavutetut eliniät ovat huomattavasti korkeampia kuin niin sanotuissa virallisissa tilastoissa. Miksi sellainen 1700-luvulla elänyt joukko, joiden jokaisesta jäsenestä lähtee iturata nykypäiviin, on saavuttanut pitkiä elinuosia? Helposti tulee mieleen, että

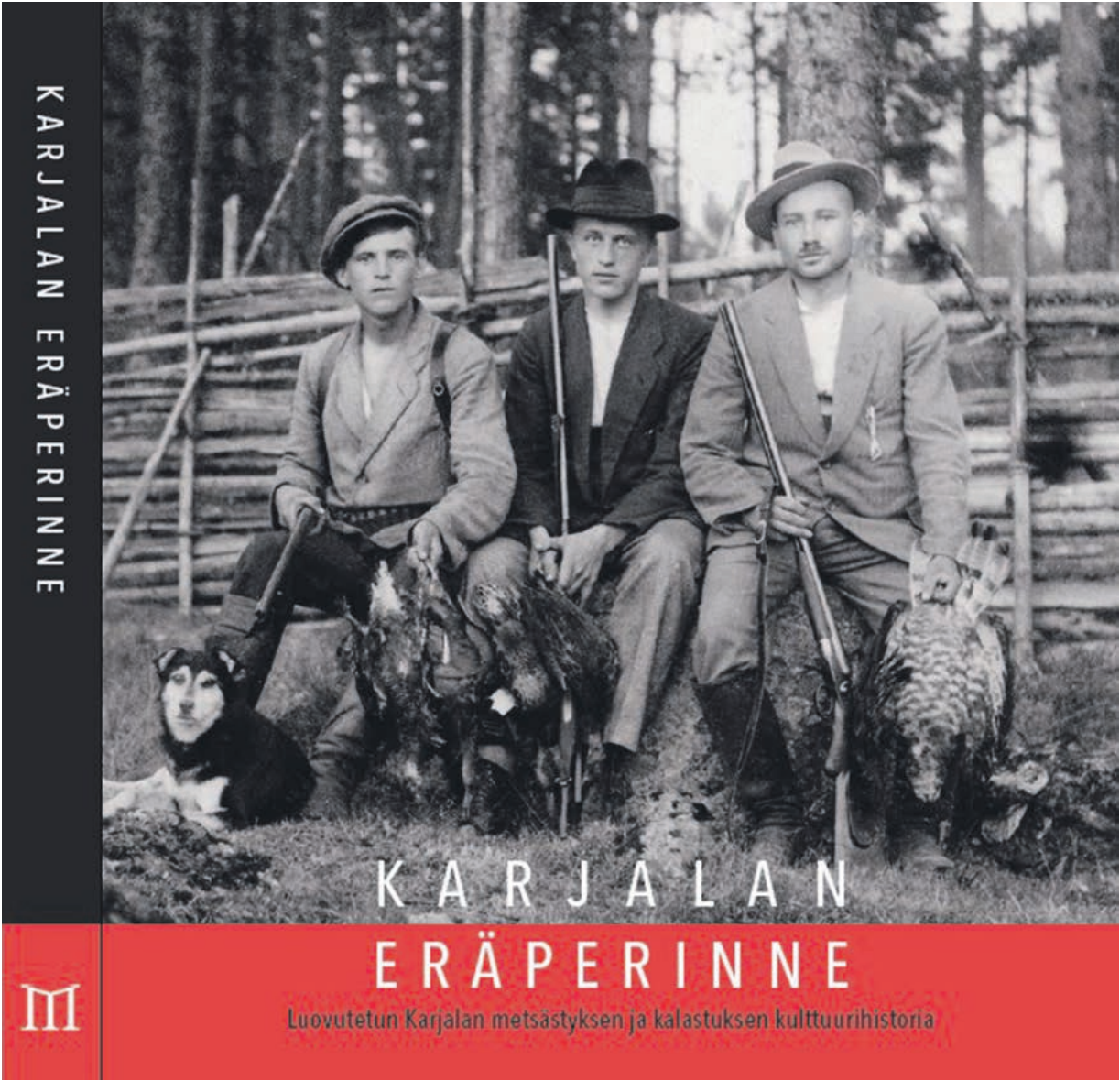
lapsikuolleisuudellahan kyseinen ero selittyy. On kuitenkin viitteitä siitä, että ei se näin yksinkertaista ole. Jopa verrattain vanha teoria ”hankitut ominaisuudet eivät periydy”, on tässä mukana niin, että eipä moinen pidäkään paikkaansa. Sukututkimuksista lähti alkuun se uudempi perinnöllisyystieteen teesi ja tästäkin aineistosta voi saada siihen lisävahvistusta.

Myös karttoja ja kuvia on löytynyt kyseiseen kirjaan runsaasti. Tätä eeposta on hiljakseen muotoiltu ainakin 15 vuotta. Jos tällainen kirja alkaa kiinnostaa, niin tilauksen voi lähettää sähköpostiin **heiska@sci.fi**. Tuotantokustannuksilla (25-30 euroa/kirja) ja postimaksulla pääsee etenemään.

Juhani Heiska,
jonka anoppi Jenny Lahdenperä oli syntynyt Ravansaarella.

Olga Maria Parikka o.s. Hörkkö (1878-1916)							
Karoliina Simontr Pukki (1836-1915)				Tahvo Ristonpka Hörkkö (1831-1890)			
Helena Paavontr Hörkkö (1803-1868)		Simo Aataminpka Pukki (1806-1848)		Anna Yrjöntr Hörkkö (1797-1859)		Risto Heikinpka Kukkonen/Hörkkö (1800-1869)	
Valpuri Yrjöntr Airikka (1769-1836)	Paavo Eerikinpka Hörkkö (1755-1829)	Aune Eerikintr Tikka (1778-1850)	Aatami Yrjönpka Pukki (1778-1831)	Kristiina Pärttylintr Kesäläinen (1770-1838)	Yrjö Heikinpka Hörkkö (1769-1818)	Anna Ristontr Kontto (1760-1820)	Heikki Matinpka Kukkonen (1747-1808)

Tietoteos Karjalan eräperinteestä

Luovutettu Karjala oli Suomen riista- ja kala-aitta. Karjalankannas oli ennen sotia tiheästi asuttu alue, jossa metsästys keskittyi pääasiassa pienriistaan. Laatokankarjalassa oli puolestaan paljon suurriistaa – hirviä, karhuja ja susia. Suomenlahden, Laatokan ja Vuoksen vesistön vaikutuspiirissä asuville karjalaisille kalastus oli merkittävä osa jokapäiväistä elämää. Kalastus ja hylkeenpyynti olivat tärkeä elinkeino ja elannon jatke. Karjalan eräperinne -tietoteos valottaa monipuolisella tavalla luovutetun Karjalan elämää. Evakkojen jälkeläisten sukupolvea kiinnostaa erityisesti sotaa edeltänyt aika.

Karjalan pyyntimaa houkuttelivat myös metsästyks- ja kalastusvieraita. Venäjän keisarit ja aateliset, samoin kuin Helsingin herrat suuntasivat pyyntimatkinsa usein juuri Karjalankannakselle.

Ensimmäisen kaupallisen metsästyksen muodot syntyivät juuri luovutetussa Karjalassa, jossa myytiin muun muassa karhu- ja susijahteja vieraille. Myös urheilukalastus kansainvälisine vieraineen teki tuloaan sotaa edeltäneinä vuosikymmeninä juuri Karjalassa. Karjalaiset olivat edelläkävijöitä suomalaisen kalatalouden ja sen koulutuksen kehittäjinä. Teoksen noin 200 sivulle on koottu monipuolinen kattaus erätietoa. Vanhimmat kuvakulmat tuovat eteemme jääkauden jälkeisen pyyntikulttuurin sekä kalevalaiset metsästys- ja kalastusrinat. Siitä siirrytään ketterästi 1800-luvun jälkipuolelle ja viime vuosisadallevesilintujen verkkopyyntiin, hyljekoiriin, riistakantojen muutoksiin, sosisurmiin, karjalankarhukoiraan, sota-ajan riistanpyyntiin muutamia esimerkkejä poimien. Erikoislukuina vastaan tulee

yllättävän laaja ja tuloksellinen helmi- raakkujen keruu, metsästyshaukkojen koulutus tai ilvesten matka Karjalasta Korkeasaareen. Eikä urheilukalastukseen ole 1900-luvun keksintöä, vaan Vuoksella tuttua jo sitä ennen. Kirja tarjoaa tarkkaa tietoa myös Suomenlahden itäisen osan kalastus-oikeuksista, muun muassa Tarton rauhansopimuksen vaikutuksista 1920- ja 1930-luvuilla. Neuvostoliiton kanssa tehty aluerajaus toi vyöhykerajan Terijoella alle kolmen kilometrin etäisyydelle rannasta ja lännempänäkin Koivistolle asti oltiin alle kymmenessä kilometrissä. Myöhemmin kalastusrajoituksiin tuli lievennystä yhteiskalastusalueiden muodossa, mutta ahtaiksi jäivät myös Suomenlahden saarten omat kalastusalueet.

Kaijalan miehiä metsällä 1920-luvun lopulla. Kuva: Hannu Rastas.

Metsästyksen osalta lait ja asetukset ehtivät säädellä toimia jo paljon pidempään. Ruotsin vallan aikaan jo 1500- 1600 – luvuilla hovi rajoitti hirvien metsästystä tai metsäkanalintujen soidinpyyntiä. Vanhan Suomen oloissa 1700-luvulla ja pitkään vielä autonomiankin aikana Karjalassa vallitsivat kirjavammat säännöt, käytännössä elettiin melkein ilman sääntöjä. Tilanne muuttui, kun metsästyslakeja alettiin 1860-luvulla saattaa voimaan. Muutamat jäljellä olevat hirvet rauhoitettiin, samoin sukupuuttoon hävitetty majava. Eri riistalajeille asetettiin vieläkin tuttuja metsästys- ja rauhoitusajkoja. Teoksessa on oma osastonsa viime vuosikymmenten yhteistoimille yli rajan. Eikä ole unohdettu karjalaista

keittiötäkään, vaan riistaruokien tietoja ja reseptejä on poimittu mukaan – oli saalis sitten maalta tai vesiltä. Karjalan eräperinne – teoksen on julkaissut Kuparsaaren metsästysseura useiden karjalaisen säätiöiden taloudellisen tuen avulla. Teoksen kirjoittajat ovat maan eturivin tutkijoita ja riista- ja kalatalouden asiantuntijoita. Teoksen päätoimittajana on toiminut fil.tri **Tuija Kirkinen** ja toimituskunnassa ovat olleet edustettuina Kuparsaaren metsästysseura, Karjalan Liitto, Suomen metsästysmuseum sekä Suomen kalastusmuseum. Kirjan voi hankkia Karjalan liiton verkkokaupasta: <https://www.karjalanliitto.fi/siemiepuoti/>

– Hannu Rastas –

Kuva: Riitta Kukkonen

Pehmeän paketin sokkelosanat

Tarja Bennett on lähettänyt erikoisteemaisen sanasokkelon, josta hän toteaa: Katselin Johanneksen murresanakirjaa, jonka poimin mukaan viime kesänä Johannesjuhlista (Mitä sie haastat?: Hilkka Heinonen ja Riitta Kukkonen). Etsin sieltä kankaisiin ja vaatteisiin liittyviä sanoja ja tein niistä sanasokkelon. Sanat löytyvät vaakasuoraan ja pystysuoraan ja molempiin suuntiin vinoittain ja myös oikealta vasemmalle ja alhaalta ylös.

HANTUUKI	käsipyyhe, pyyheliina	NÄSTYYKI	nenäliina
HITUNAIN	kulunut kangas	ORSIKKO	morsiamen kapiot
HÄKLÄ	pellavien puhdistusväline	PASLIKKA	huppupäähine
JEKETTI	miesten vuoriton, sininen twillitakki, lyhyt työtakki	PELTTI	vyö, leningin ym.
KAULVAATE	kaulaliina	RYYKÄTÄ	silittää
KETRÄTÄ	kehrätä lankaa	SAKETTI	naisten villatakki
KINKKAN	pieneksi jäänyt vaate	TAMINEET	pukineet
KOHTU	naisen pusero	TANKKI	sarkatakki
LEPPEET	karstattu villa, valmis kehrättäväksi	TELLIT	kangaspuut
NAPAHATTU	baskeri	TÖPÖHIHAPAITA	lyhythihainen paita
NÄPSUT	vaatteet	VINKERPORI	sormustin
		VÖRKKELI	nahkaesiliina

O	V	E	S	T	V	I	N	K	E	R	P	O	R	I	O	S	M	K	Y
K	O	H	T	U	H	Y	T	A	S	Ä	K	I	S	Ö	T	R	A	M	O
I	S	A	T	A	S	I	R	Ö	T	E	N	T	A	I	K	T	T	A	R
T	U	N	K	O	K	S	K	A	I	V	Ö	R	K	K	E	L	I	E	S
H	I	T	U	N	A	I	N	E	S	P	A	V	J	E	K	E	T	T	I
T	U	U	L	I	U	T	A	I	Ö	E	I	L	N	Y	K	S	L	A	K
Ö	K	U	A	S	L	U	L	H	A	V	S	I	O	U	A	E	T	L	K
S	A	K	M	K	V	O	I	R	U	I	M	A	V	Y	P	R	K	K	O
I	T	I	U	O	A	H	H	A	T	A	K	O	S	P	N	A	I	S	M
U	E	M	K	T	A	U	P	K	T	T	N	R	E	M	U	A	N	O	T
M	L	O	T	P	T	I	E	K	A	N	I	E	O	I	Ä	L	K	Ä	H
O	L	S	A	P	E	Ä	M	T	H	O	T	V	R	K	V	A	K	S	T
R	I	I	H	I	U	T	K	S	A	M	U	S	I	U	R	M	A	I	P
Ö	T	A	P	I	R	O	N	Ä	P	S	U	T	Ö	R	K	U	N	O	A
A	K	U	E	Ö	Y	M	E	S	A	Ä	H	O	K	A	R	A	A	T	S
P	A	Ä	L	S	Y	I	T	A	N	K	K	I	T	Ä	M	I	K	K	L
U	L	I	T	Y	K	U	R	Ö	P	I	Ä	M	O	S	P	O	S	O	I
K	K	E	T	R	Ä	T	Ä	N	E	S	A	K	E	T	T	I	A	M	K
O	T	Y	I	A	T	I	K	I	T	M	E	A	A	L	U	M	K	Ö	K
L	A	P	O	S	Ä	E	L	O	I	K	Y	Y	T	S	Ä	N	R	I	A

Kattavaa isännöintipalvelua Turun alueella

Turun talousalueen suurimpana yksityisenä isännöitsijätoimistona olemme tarjonneet kokonaisvaltaisia isännöintipalveluita jo yli 50 vuoden ajan. Se on luonut näkemyksen siitä, miten isännöintialan ammattilaisen tulee toimia.

Varsinais-Suomen Isännöintitalo Oy on auktorisoitu ja ISA r.y:n auditoima, työntekijöidensä omistama isännöitsijätoimisto.

Kaipaako taloyhtiönne ammattitaitoisen ja osaavan isännöitsijätoimiston palveluita? **Ota meihin yhteyttä!**

Olette lämpimästi tervetulleita tutustumaan toimistoomme!

V-S Isännöintitalo Oy

Ari Kesäläinen, Toimitusjohtaja, RI (YAMK), AIT, ISA
p. 020 722 9944, 0400 523 194
Maariankatu 4 C, 20100 Turku
ari.kesalainen@isannointitalo.fi

www.isannointitalo.fi

Autokorjaamo Testipiste oy

Hallimestarinkatu 22
20780 KAARINA

Puh. (02) 243 5585
Faksi (02) 243 5100
Gsm (0400) 824 767
markku.hiiri@testipiste.fi

Johannekselainen

Johannekselainen ilmestyy 9 kertaa vuodessa
Kustantaja ja julkaisija:
Johannes-Seura ry
Toimisto:
Myllytie 1 (Kirkonkulma) 21500 Piikkiö, puh. 02-4795 118
Avoinna: **keskiviikkoisin** klo 12-17 sekä kuukauden **ensimmäisenä ja kolmantena arklauantaina** klo 10-15. (ks. sivu 2)
www.johannes.fi
sähköposti: Johannesseura@elisanet.fi
Päätoimittaja:
Hannu Rastas, Saksantie 89, 21500 Piikkiö
Puh: 050-3541 363
Sähköposti: hannu.rastas@dlc.fi
Lehtitoimikunta:
Marjatta Haltia, Liisa Katajainen, Sari Scimone, Kaija Sipilä ja päätoimittaja.
Lehden toimittajia:
Kaikki lukijamme, johannekselaiset ja heidän ystävänsä.
Ilmoitushinnat: 0,55 €/palstamm (perusteena 4-palstainen sivu, palstan maksimileveys 70 mm).
Säännöllisistä jatkuvista ilmoituksista alennus.
Kuolinilmoitukset:
- korkeus < 10 cm = 80 €
- korkeus enintään 10-15 cm = 100 €
Kiitosilmoitukset: 5 €.
Tilaushinnat vuonna 2020:
Vuosikerta (9 lehteä) 35 € Suomi ja Ruotsi, muut maat 40 €.
Lisänumerot 3 €/kpl + mahdolliset toimituskulut.
Piikkiön Osuuspankki FI54 4714 1020 0595 46.
Toimituksellinen aineisto:
Lukijoiden kirjoituksia ja kuva-aineistoa otetaan muokattavaksi julkaisemista varten tai julkaistavaksi sellaisenaan.
Vastuu ja päätökset julkaisemisesta ovat toimituksen. Julkaisemisen jälkeen alkuperäiset kuvat palautetaan, muu aineisto pyydetäessä.
Vastuu ilmoituksista:
Puhelimitse annettuihin ilmoituksiin sattuneista virheistä lehti ei vastaa. Ilmoituksen poisjäämisestä tai muusta julkaisemisesta sattuneesta virheestä lehden vastuu rajoittuu enimmillään ilmoituksesta maksetun hinnan palauttamiseen.